

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Den foreslåede lov tilsigter først og fremmest at forbedre mulighederne for at få dømte danskere overført til afsoning her i landet.

Lovændringen (reglerne i lovens kapitel 2 og 4) vil gøre det muligt for Danmark at ratificere den konvention om overførelse af domfældte, som er undertegnet af Danmark den 21. marts 1983. Der vil nedenfor under pkt. 3 blive redegjort nærmere for hovedlinierne i konventionen, der er optaget som bilag 1 til den foreslåede lov. Denne konvention er allerede ratificeret ikke blot af en række europæiske lande, men også af USA og Canada, og den må således forventes at blive et effektivt humanitært instrument.

Om international fuldbyrdelse af straf m.v. findes der allerede regler i *den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger*. Denne konvention – der er optaget som bilag 2 til lovforslaget – er ratificeret af Danmark og gennemført i dansk ret ved lov nr. 522 af 23. december 1970 om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme (bilag 3 til lovforslaget). Det er fundet hensigtsmæssigt at samle reglerne om international straffuldbyrdelse i en lov, og reglerne i 1970-loven er derfor med redaktionelle ændringer indarbejdet i det foreliggende lovforslag (kapitel 3 og 4).

Om *nordisk straffuldbyrdelse* findes regler i lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. Denne lov er fællesnordisk og har derfor ikke kunnet indarbejdes i det foreliggende lovforslag. Den særlige nordiske lov opretholdes ved lovforslaget.

Lovforslaget giver endvidere justitsministeren mulighed for at indgå *bilaterale aftaler* om overførelse af strafafsonere, ligesom muligheden for i *enkelt-sager* at gennemføre international straffuldbyrdelse opretholdes.

2. Gældende regler om international straffuldbyrdelse

2.1. Afsoning i et fremmed land kan af flere grunde give problemer: Sproglige vanskeligheder kan føre til, at den pågældende føler sig isoleret og være en hindring for den pågældendes deltagelse i undervisning m.v. Den omstændighed, at straffen udstås et sted, hvor den dømtes pårørende i almindelighed ikke har mulighed for at besøge ham, vil også medføre en særlig psykisk belastning for den pågældende. Bl.a. disse omstændigheder samt det forhold, at der i praksis kun, hvis den dømtes pårørende bistand med fremskaffelse af arbejde og bolig samt gives anden støtte i den første tid efter løsladelsen, vil i væsentligt omfang modvirke den dømtes resocialisering. De anførte humane og resocialiseringsmæssige hensyn vil naturligvis gøre sig gældende med endnu større styrke, hvor der er tale om langvarige frihedsstraffe.

Behovet for et tæt internationalt samarbejde på det strafferetlige område skal også ses i sammenhæng med, at forbrudelser som følge af den voksende samfærdsel mellem staterne i dag oftere begås af personer, som ikke har bopæl i det land, hvor forbruddet begås. Dette forhold afspejles – set fra et dansk synspunkt – på den ene side i det forhold, at et ikke ubetydeligt antal strafafsonere i danske fængsler ikke har bopæl her i landet, og på den anden side i det ikke helt ubetydelige antal danske statsborgere, der sidder fængslet i udlandet.

2.2. Imellem de *nordiske lande* er der allerede ved en fælles nordisk lovgivning, for Danmarks vedkommende lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf, givet regler om fuldbyrdelse af bøder og frihedsstraffe pålagt i et andet nordisk land. Der henvises om denne lovgivning til Folketingstidende 1962/63, sp. 1122–25, 1284–95, 2596–98, 3554, 5392–94, Tillæg A, sp. 325–344, Tillæg B, sp. 353–356 og sp. 831–32.

Den nordiske ordning bygger på det princip, at der i det land, hvor afsoning skal ske, foretages en automatisk omsætning til en straf af samme stør-